నిజం నడిచిపోయింది!

సన్నటి జల్లుతో మొదలైన వర్షం కుండపోతగా మారింది. బ్రహ్మాండంగా వస్తోంది. ఉధృతంగా కురుస్తోంది. జోరుగా పడుతోంది. అంతకంటె జోరుగా సాగుతోంది ప్రసాదు గదిలో ఆట.

"కార్డ్ షో!" సుబ్బారావు ధీమా.

"ఒరేయ్! రెండు రౌండ్సు ఛాన్సు ఇవ్వరా, నాది ఫుల్ కౌంట్." కృష్ణమూర్తి అభ్యర్థన.

"నా డైపోవచ్చింది. నువ్వు వాడికి ఛాన్సిస్తే, నే షో చేయడం ఖాయం." వెంకటరెడ్డి హెచ్చరిక.

"ఊరక వాగకుండా ఆడండి." ప్రసాదు ఉవాచ.

రావు, మూర్తి, రెడ్డి, ప్రసాదు — ప్రసాదు రూమ్‌లో సరదాగా అప్పుడప్పుడు పేకాడ్డం రివాజు. సుబ్బారావు సెక్రటేరియట్‌లో యు. డి. సి. గా, కృష్ణమూర్తి డాక్టరుగా, రెడ్డి, ప్రసాదు జూనియర్ కాలేజీలో లెక్చరర్స్‌గా పని చేస్తున్నారు.

కొన్ని సాయంత్రాలు ఇలాగే గడిచిపోతూంటాయి. అయితే, ఈ రోజు ఏడు గంటలకు మొదలయిన వర్షం పదకొండయినా తగ్గక పోవడం వల్ల ఇంకా వాళ్ళు వాళ్ళ ఇళ్ళకి వెళ్ళలేక పోయారు.

సుబ్బారావుకు కార్డు రాలేదు. మూర్తికి కౌంటు తగ్గలేదు. రెడ్డి ఆట ఆపలేదు.

ప్రసాదే షో చేశాడు.

ముగ్గురూ తెల్ల మొహాలు వేశారు. ఎందుకంటే ప్రసాదుకు ఆటలో అంత ప్రావీణ్యం లేదు. మళ్లీ పంచడానికి ముక్కలు కలపడం [illegible] ప్రసాదు.

ఎవరూ ఉత్సాహం [illegible].

"టీ తాగుదామా?" ఫ్లాస్కు వైపు చూస్తూ అన్నాడు ప్రసాదు.

"టీ వద్దూ, ఆటా వద్దూ. ఏదైనా కథ చెప్పు, వింటాం." సుబ్బారావు రెండు చేతులూ వెనక్కి నేలమీద ఆన్చి తల పైకెత్తి ప్రసాదును చూస్తూ అన్నాడు.

"కథ-ఏం కథ?" అడిగాడు ప్రసాదు.

"ఏదో ఒకటి. మాకు కావలసింది కథ. దట్స్ ఆల్!" రావుతో ఏకీభవించాడు మూర్తి. వాళ్లిలా కథ అడగటం, ప్రసాదు చెప్పడం వాళ్ల కలవాటే.

ప్రసాదు కేం కథ చెప్పాలో తోచలేదు. అయిదు నిమిషాలు సీరియస్‌గా ఆలోచించి అకస్మికంగా — "దయ్యాలంటే మీ కేమ్మైనా నమ్మక ముందా?" అని ముగ్గుర్నీ ఉద్దేశించి అన్నాడు.

"వ్హాట్ !!!" అదిరిపడ్డాడు రావు.

మూర్తి గట్టిగా నవ్వేసి, "కొంపదీసి దయ్యాల కథలు చెప్పడం లేదు గదా!" అని వ్యంగ్యంగా అన్నాడు. రెడ్డి మాత్రం చెప్పమన్నట్టు చూశాడు. ఆమాత్రం ప్రోత్సాహం లభించటంతో కథ మొదలు పెట్టాడు ప్రసాదు.

"అనగా అనగా ఓ గోపాలం. వాడి కో ఫ్రెండు. వాడి పేరు ప్రసాదు—వాణ్ణే నేనే. మే మిద్దరం చాలా ప్రాణ స్నేహితులం. ఇది ఇలా ఉండగా గోపాలం ఓ అమ్మాయిని చూసి పెళ్లి చేసుకొన్నాడు. వాడు పెళ్లిచేసుకొనే సమయానికి నాకు ఈ ఉద్యోగం రావటం, నే నిక్కడే సెటిలైపోవడంతో మా ఇద్దరి మధ్య ఉత్తరాలే మధ్యవర్తు లయ్యాయి.

హఠాత్తుగా మా మధ్య ఉత్తరాలు ఆగిపోయాయి. అలా ఎందుకు జరిగిందో నా కర్థంగాలేదు. ఊరు మారారేమో, ఆ తరవాత వాడే వ్రాస్తాడులే అని ఊరుకున్నాను. మూడు నెలల దాకా ఉత్తరం రాలేదు. గాబరా పడ్డాను. ఒక రోజు ఒంగోలు నుంచి—అంటే గోపాలం వాళ్ల ఊర్నించి—టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. అదురుతున్న చేతులతో అందుకొని చూశాను. అందులో 'గోపీ సీరియస్. స్టార్ట్ ఇమ్మిడియేట్లీ' అని ఉంది. వెంటనే బయలుదేరాను."

"తరవాత గోపాలం చచ్చిపోయాడేమిటి?" రావు ముందుకి వంగి ఆత్రతగా అడిగాడు.

"కథ సాంతం విను" అంటూ మళ్లీ మొదలెట్టాడు ప్రసాదు. "నేను గోపాలం వాళ్లింట్లో అడుగు పెడుతూంటే, డాక్టర్ ఎదురయ్యాడు. 'గోపీ కెలాగుంది' అని అడిగాను, కంగారుగా. 'అతనిలో ఏ వ్యాధీ లేదు. రోజు రోజుకీ రక్తం తక్కువవుతూంది. దయ్యం, [illegible] అని అరుస్తాడు. జుట్టు పీక్కుంటాడు. డాక్టర్ల వల్ల నయమయ్యే వ్యాధిలా లేదు. ఎవరైనా భూత వైద్యుడికి చూపించండి' అని డాక్టరు వెళ్లిపోయాడు.

నేను గోపాలం మంచందగ్గరికివెళ్లాను. నన్ను చూడగానే తన శక్తినంతా కూడ తీసుకుని లేచి కూర్చుంటూ, 'ప్రసాదూ! ను వ్వొచ్చేవరకూ నే నుంటాననుకోలేదు. అందుకే ఉత్తరం నీ పేర వ్రాశాను' అంటూ తలగడా కింద దాచుకొన్న ఓ కవరు తీసి ఇచ్చాడు. తరవాత ఏమీ మాట్లాడకుండా కళ్ళు మూసుకుని పడుకొన్నాడు.

నేను పక్కనే ఉన్న పడక కుర్చీలో పడుకున్నాను. ప్రయాణం బడలిక వల్ల ఓ కునుకు తీశాను.

ఏవో అరుపులు వినిపించగానే చటుక్కున కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాను. అప్పటికే గోపాలం తన గొంతు తానే పిసుకొంటూ—'విజయా, ప్లీజ్!, [illegible] చంపద్దు, నన్ను చంపద్దు, నా గొంతు వదిలేయ్' అంటూ గుడ్లు తేలేసి నాలిక బయట పెట్టి, గొంతు చిరిగేలా అరుస్తున్నాడు. నాలిక పూర్తిగా బయట [illegible]. రక్తమంతా మొహం[illegible] ఉన్నట్టు మొహం అంతా ఎర్రగా ఉంది. వాడి అరుపులకి పొరుగువారు కూడా వచ్చారు. నేను వాణ్ని వారించడానికి పోతూ ఆగిపోయాను, కారణం అప్పటికే గోపాలం చేతులు వాల్చేసి నిశ్చలంగా బిగుసుకు పోయాడు.

'ఏది కాగూడ దనుకున్నానో అదే అయిపోయింది' మనసులోనే అనుకున్నాను.

తరవాత అంత్యక్రియలూ అవీ ముగించి ఇక్కడి కొచ్చేశాను." ప్రసాదు చెప్పడం పూర్తి చేశాడు.

చింతపల్లి నరసింహారావు

మీనలోచన

చిత్రం - ఎస్. జె. నరసింహారెడ్డి

"ఆ ఉత్తరంలో ఏం ఉందో? [illegible] నువ్వూ!" ఉండబట్ట [illegible]

"[illegible]" అంటూనే షెల్ఫ్ [illegible] తీసి చదవడం [illegible]

[illegible]

[illegible] వేసుకున్నట్టు నీకు తెలుసు కదా? మా కాపురం చాలా అన్యోన్యంగా ఉండేదని, నా ఉత్తరాలు చదివిన నీకు చెప్ప నక్కరలే దనుకుంటాను. నేను కూడా విజయ చాలా మంచి దనుకొన్నాను. కానీ, నా అంచనా వంచనైంది.

ఒక రోజు నేను కాంపు కెళ్లి, కాంపు క్యాన్సిలవడంతో ఇంటికి ఆనందంతో తిరిగి వచ్చాను. ఇంట్లోంచి పకపక నవ్వులు వినిపించడంతో ఆగిపోయాను. కిటికీలో నుంచి చూడగూడ దనుకుంటూనే తొంగి చూశాను. విజయ, ఒక అపరిచితుడు ఇల్లదిరిపోయేటట్టు నవ్వుతున్నారు. అంతే. వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా బయట పడ్డాను. ఎక్కడున్నానో, ఏం తిన్నానో నాకే తెలియదు. విజయ హృదయంలో నాకే కాక, ఇంకొకడికి కూడా స్థానం ఉందన్న విషయం ఆ రోజే గ్రహించాను. విజయ నన్ను మోసం చేసింది. తలుచుకోవడమే భరించలేక పోయాను. నాలో ఏదో ప్రతీకారం కలిగింది. అంతే.

ఏదో చెయ్యాలనే తపన నన్ను వెన్నాడింది. ఆఖరికి ఒక రాత్రి నా ఇంట్లో నేనే దొంగలా ప్రవేశించాను. పడక గదిలో విజయ పక్క మీద దొర్లుతూంది. నిద్ర రావటం లేదు కాబోలు. పాపం. ఎందుకొస్తుంది? తన రహస్య ప్రియుడు రాలేదు కాబోలు. కసి రేగింది. అంతే.

మొలలో దాచుకున్న కత్తి బయటికి తీశాను. నా అలికిడికి నా వైపు తిరిగింది. నన్ను చూసింది. భయంతో లేచి కూర్చుంది. నా చేతిలో కత్తి చూసి అదిరిపోయింది. "ఏమండీ, ఏమిటిది?" అంది, ఆశ్చర్యంగా. నే నదేమీ వినిపించుకొనే పరిస్థితుల్లో లేను. "కులటా, చావు" అంటూనే పొడిచేశాను. అలా ఎన్ని పోట్లు పొడిచానో నాకే తెలియదు. విజయ చచ్చిపోయింది. అదే నాకు కావలసింది. తృప్తిగా శ్వాస పీల్చాను. విజయ శవాన్ని పైకెత్తి భుజాలపై వేసుకొని ఊరి బయటికి తీసుకు వెళ్లి, పాతేసి వచ్చాను.

ఆ నాటి నుంచి ఈ నాటి వరకూ ప్రతి రోజూ నాకు కలలో కనిపించేది. ఆమె దగ్గరికి రమ్మన్నట్లు చేతులు చాపేది. నన్ను చంపడానికి కన్నట్లు చేతులు గొంతు దగ్గరికి తెచ్చేది అంతే. మెలకువ వచ్చేది. విజయ చచ్చిన తరవాత కూడా నాపై పగ సాధించి, నా చావుకు కారకురాలవుతూంది. విజయ శరీరం మాత్రమే చచ్చింది. ఆమె ఆత్మ చావలేదు. ఆమె ఆత్మ నన్ను కావాలని వేధించి చంపుతూంది.

ప్రసాద్! నేను నీకు ప్రతి విషయం చెప్పటం అలవాటు. నువ్వొచ్చేవరకూ నేను బ్రతకను. అందుకే ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను.

సెలవు.
గోపాలం."

చదవడం ముగించి ముగ్గుర్నీ నిశితంగా చూశాడు ప్రసాద్.

"అయితే, ఆ విజయే దయ్యమై గోపాలాన్ని చంపిందంటావా?" ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అన్నాడు రావు.

మూర్తి నమ్మలేనట్లుగా చూశాడు.

"కావచ్చు. కొందరి కోరికలు తీర కుండానే ఒవంతలపు చావులు—అంటే హత్య, లేక ఆత్మహత్య లాంటివి—జరిగితే వాళ్ల కోరికలు తీరక వాళ్ల వాళ్ల ప్రేత లుంటాయని నా నమ్మకం." రెడ్డి తన అభిప్రాయం వెలిబుచ్చాడు.

"అయితే, ఈ కథలో హీరోయిన్ కారెక్టర్ మంచిది కాదన్న మాట!" మూర్తి, ప్రసాద్ నుద్దేశిస్తూ అన్నాడు.

ప్రసాదు మౌనం వహించాడు.

"భార్య మంచిది కాదని తెలిసిన ఏ మగాడికైనా అంత కోపం రావడానికి అవకాశముంది" అన్నాడు రావు.

ఇంతలో ఎవరో తలుపు కొట్టినట్లు శబ్దం వినిపించింది. "ఇంత వర్షంలో ఎవరొచ్చా రబ్బా" అంటూ వెళ్లి తలుపు తీశాడు ప్రసాద్. బయట నిలుచున్న ఆడమనిషి ప్రసాదును తోసుకుంటూ లోపలికి వచ్చింది. వస్తూనే తనను తాను పరిచయం చేసుకొంది.

"నా పేరు లక్ష్మి. నేను ఒంగోలు నుంచి వస్తున్నాను. ఈ ఊరికి వచ్చి చాలా సేపయింది. అయితే, వర్షం తగ్గక పోవడంతో చాలా సేపు స్టేషన్‌లోనే ఉన్నాను. ఇంతలో వర్షం తగ్గినట్టని పించి, బయటి కొచ్చి నడుస్తూ ఉన్నాను. మళ్లీ వర్షం ప్రారంభ మయింది. ఈ వీధిలో అందరూ పడుకొన్నట్టున్నారు. మీ గదిలో లైటు వేసి ఉంటే తలుపు తట్టాను.

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే వర్షం తగ్గే వరకూ ఉంటాను." గబగబా గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పింది లోపలికి వచ్చిన అపరిచిత వ్యక్తి.

[illegible] చూస్తున్నారు సేస్తున్నట్లు తలలు ఊపారు. ప్రసాద్‌కు ఆమెని ఎక్కడో చూసినట్లుగా అనిపించింది. ఆ మాటే అడిగాడు.

"మీ రెప్పుడైనా ఒంగోలు వచ్చారా?" ఎదురు ప్రశ్న వేసింది లక్ష్మి.

"ఆఁ మొన్నీ మధ్యనే వచ్చాను. మా ఫ్రెండు గోపాలం దగ్గరి కొచ్చాను వాని . కాని ... పాపం వాడు పోయాడు" బాధగా నిట్టూర్చాడు ప్రసాదు.

"ఆఁ. అదీ సంగతి. ఆ చనిపోయిన గోపాలం వాళ్ల వీధిలోనే మా ఇల్లు.

"ఆయన అంత్యక్రియలకి హాజరైన వాళ్లలో నన్నూ ఒక దాన్నిగా చూసి ఉంటారు. ఆఁ. . . అవునూ, గోపాలం గార్ని ఆవిడ భార్యే దయ్యమై చంపిం దటగా?" సాగదీస్తూ అంది.

తాము నలుగురూ మాట్లాడుకునే విషయమే ఈమెకీ తెలియడంతో కొంచెం ఆశ్చర్యపోయారు. "అదే మేమూ మాట్లాడుకుంటున్నాము. ఆవిడ మంచిది కాదు కాబట్టే దయ్యమై ... చేసింది" అన్నాడు రావు.

"ఆవిడ శీలం మంచిది కాదు కాబట్టే ఆవిడ ఆత్మ శాంతించక ఆమె ప్రేతమై వచ్చి గోపాలంపై పగ తీర్చుకొని ఉంటుంది." రావు మాటల్లోని భావాన్నే మార్చి చెప్పాడు రెడ్డి.

ఇంతలో లక్ష్మి ఎవర్నీ అడగకుండా ఫ్లాస్కు తీసుకొని అయిదు కప్పుల్లో టీ పోసి అందరికీ తలా ఒక టీ అందించింది. అందరూ మాట్లాడకుండా టీ తాగారు. టీ పూర్తిగా తాగేసి లక్ష్మి చెప్పడం మొదలు పెట్టింది.

"గోపాలం గారి భార్య విజయ నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్. మీ రందరూ ఊహిస్తున్నట్లు ఆమె కులట కాదు, శీలం చెడిపోయిం దంతకన్నా కాదు. ఆ రోజు గోపాలంగారి క్యాంపు కాన్సిలయి తిరిగి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఇంట్లో విజయతోపాటు ఉన్న వాడు వాళ్ల పిన్ని కొడుకు. అతను మిలిటరీలో పనిచేస్తున్నాడు. విజయ పెళ్లికి రాలేకపోయా డట. అందుకు అప్పుడు చూసి పోదామని వచ్చి రెండు రోజు లుండి పోయాడు

అతన్ని చూసి అనుమానపడి గోపాలం విజయని చంపేసినట్లు మీకు వ్రాసిన ఉత్తరంలో ఉంది.

ఈ నిజాన్నప్పుడే చెపుదామనుకున్నాను కాని, ఎందుకో చెప్పలేక పోయాను. ఆ వచ్చింది వా ళ్లన్నయ్యన్న విషయం మీరు నమ్మాలి. నమ్మి తీరాలి. నమ్ము తారా చెప్పండి, నమ్ముతారా !!!"

నమ్ముతా మన్నట్లు తలలు ఊపారు, లేకపోతే ఇంకా గట్టిగా అరుస్తుం దన్న భయంతో.

"చాలు, నే నొచ్చిన పనయింది. ఇక వెడతాను." సమాధానానికి ఎదురు చూడకుండా రివ్వున తలుపు తీసుకొని బయటకు పరిగెత్తింది లక్ష్మి. ఆమె వెళ్లగానే అనాలోచితంగా నలుగురూ బయటికి వెళ్లి చూశారు.

ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. వర్షం తగ్గి చాలా సేపయినట్లుంది. మేఘా లన్నీ తొలగిపోయి, వెన్నెల ప్రకాశి స్తూంది.

వాళ్లకు అటు ఫర్లాంగు, ఇటు ఫర్లాంగు ఖాళీ రోడ్డు తప్ప రోడ్డు మీద లక్ష్మి ఎక్కడా కనిపించలేదు. కొంచెంసేపు బయట నిలుచుని విసుగు పుట్టి లోపలికి వచ్చారు నలుగురూ.

లోపలికి రాగానే ప్రసాదు దృష్టి కడిగి పెట్టిన కప్పుల మీద పడింది.

"మనం ఇప్పుడేగా టీ తాగి కప్పులు ఎక్కడ పడితే అక్కడ పారేసింది? మరి కప్పులన్నీ ఇదివరకు పేర్చినట్టు పేర్చి ఉన్నాయే!" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు ప్రసాదు. ఆ మాట వినగానే తళుక్కున ఏదో ఆలోచన వచ్చినట్టు వెళ్లి ఫ్లాస్కు మూత తీసి చూశాడు. అంతే. విపరీత మైన ఆశ్చర్యంతో అలాగే ఉండిపో యాడు. కారణం ఫ్లాస్కు నిండా పొగలు కక్కుతున్న టీ. మిగతా ముగ్గురూ కూడా చూసి నిర్విణ్ణులైయారు. "కొంపతీసి — వచ్చింది దయ్యం గాదు కదా!" రావు మెల్లిగా నసిగాడు. ప్రసాదు కేదో ఆలోచన తట్టింది. గబగబా పుస్తకాల షెల్ఫు దగ్గరికి నడిచి ఒక ఆల్బం తీసి పేజీలు తిరగేస్తూ ఒక పేజీదగ్గర ఆగి, కొయ్యబారిపోయాడు. రావు, మూర్తి, రెడ్డి కూడా ఒక్కొక్కళ్లే వెళ్లి చూసి వంతుల వారీగా ఆశ్చర్య పోయారు.

ఆ పేజీలో నూతన వధూవరులు తీయించుకొన్న ఫోటో ఒకటుంది. దానిలో వధువు ఇంతకు ముందొచ్చిన లక్ష్మి. ఆ ఫోటోల క్రింద విజయలక్ష్మి, గోపాలం అని వ్రాసి ఉంది. ✱

స్నాన ఘట్టం
ఫోటో: ఉమ (తెనాలి)